

CPHCulture

PLEJER ER DØD Samba

★★★★★★

Svinet bor i os alle. Og det er faktisk ok, når bare ens gerninger tager udgangspunkt i kærlighed.

I Dansekuppet slipper Uppercut Danseteatret svinet i os løs, og resultatet er en både festlig og frygtindgydende danseforestilling, der maner til eftertanke.

Med en bevægelig gangbro og en håndfuld træstole kaster de fem dansere sig ud i en heftig og medrivende rytmisk dans inspireret af den oprindelige brasilianske sambakultur, som den kan opleves i Rio de Janeiros gader.

En fæl grisemaske går på omgang, og sætter bæreren fri til at opføre sig som et svin. Men det kan også have sine konsekvenser at være et svin, og pludselig ønsker ingen at være det. Men behovet er der ikke desto mindre stadig, og der bliver også plads til poesi i svinestien.

SAMBA er første del i Uppercuts nye trilogi PLEJER ER DØD, hvor kompagniets kunstneriske leder og koreograf Stephanie Thomasen undersøger rummet mellem os, omkring os og i os.

Man har svært ved at forestille sig en mere sprudlende start på trilogien. PLEJER ER DØD:

SAMBA favner dyret i mennesket - og gør det både med ømhed, intelligens og humor. Samtidig befæster forestillingen UPPERCUT DANSETEATERs position som det mest vitale dansekompani i Danmark lige nu.

Mark Philip, der også er medansvarlig for Uppercuts kunstneriske ledelse, lægger ud med en kropslig ekvibrisme, der forfører. Brasilianske Alessandro Sousa Pereira er på hjemmebane i det sensuelle kropssprog og Linn Fletcher udviser både råstyrke og ynde i sin flotte debut i Uppercut-sammenhæng.

Alexander Skjold Henriksens overvældende musikalitet er mesterligt integreret i forestillingen og bliver en uvurderlig kvalitet i det samlede udtryk. Og Stephanie Thomasen er i topform, og hendes pludselige anfald af kødlighed danner en livgivende kontrast til hendes bevidst kølige attituder.

PLEJER ER DØD: SAMBA bliver et nyt højdepunkt for Uppercut Danseteatrets tredje generation og en af årets mest helstøbte danseoplevelser.

By: Michael Søby
CPHCulture

Ungt teaterblod

SAMBA

★★★★★★

Svin og samba. Ikke umiddelbart en klassisk kombination, når man bevæger sig i dansens verden. Men ikke desto mindre er det fokus for Uppercut Danseteaters nye forestilling SAMBA, der opføres på Dansekapellet de kommende 10 dage. Forestillingen er første del af trilogien "PLEJER ER DØD" koreograferet af kunstnerisk leder Stephanie Thomasen. Trilogien udforsker hendes interesse for rum; først med rummet imellem os, derefter rummet omkring os og slutteligt rummet i os.

Men tilbage til SAMBA. Det lyder lidt underligt, tænker du, og jeg vil ærligt indrømme: Jeg var også skeptisk. Især den del med svinet, for samba kan man jo godt forholde sig til. Men før du læser videre om forestillingens koncept, dansernes fortræffelighed og den scenografiske genistreg, skal du vide, at det virker. At bringe svinet i centrum både i bogstavelig og overført forstand kan nemt blive en farce af den lidt trætte slags. Men ikke i SAMBA. Her er der aktualitet krydret med knivskarp humor, og der er ingen tvivl om, at forestillingen spot-on rammer nogle af samfundets tendenser.

SAMBA tager os med direkte ind i svinestien på godt og ondt. Til forførende, intense sambarytmer tages vi med ind en arena med hierarkier, relationer og svinestreger. Her undersøges det, hvad det egentlig vil sige at være et svin – både den vi kender fra landbruget, men også dem vi kender fra livet. Alt dette understøttes af Johan Kølkjærs virkningsfulde scenografi, hvor både varmelamper og halm tager os lige ind i stalden. Men trods de mange paralleller til de firbenede kendinger, så er det mest interessante ved SAMBA klart dybden i de menneskelige relationer, når kompagniet undersøger, hvordan magt og

forventninger kan få os til at gøre ting, vi ikke forventer.

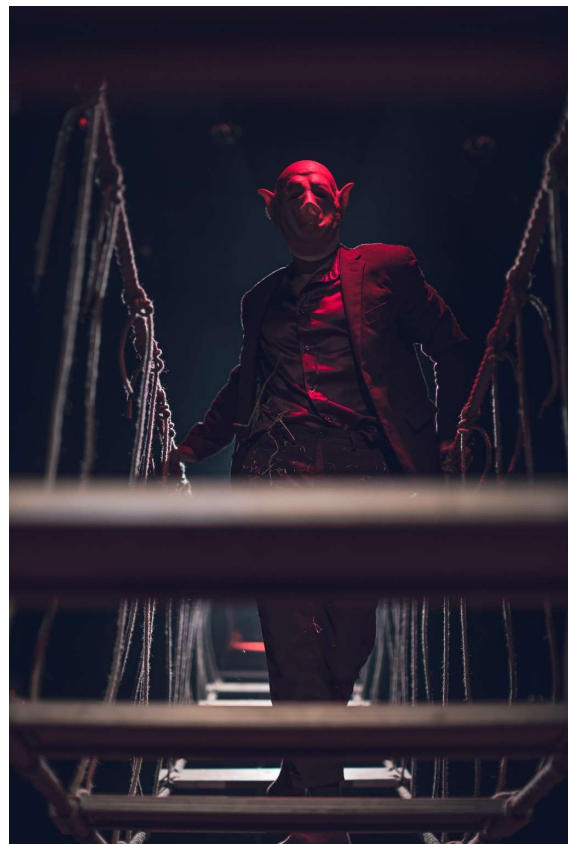

Photo: Badi Berber

I centrum af det hele er fire dansere – eller man fristes faktisk til at sige fem. For udover de velkendte ansigter i form af koreograf og kunstnerisk leder Stephanie Thomasen og den populære altid snurrende danser Mark Philip, så består Uppercut Danseteater i denne produktion også af knalddygtige Alessandro Sousa Pereira, der tidligere har været en del af Dansk

Danseteater, og af den selvsikre svenske danser Linn Fletcher.

Og så er der én til. Alexander Skjold Henriksen er uddannet fra Musikkonservatoriet og leverer i SAMBA en stor del af lydbilledet i form af live-percussion i bedste samba-stil. Man kunne tro han bare sad ovre i hjørnet. Men han er en lige så stor del af ensembles fortælling, og måden han smeltede sammen med de fire andre imponerede.

Jeg kunne tale i lang tid om, hvor teknisk dygtige danserne er, men faktum er, at SAMBA i lige så høj grad handler om performance, blikke og dansernes indbyrdes kemi. Der er mange gode momenter, men klart står disse. Stephanie Thomasen og Alexander Skjold Henriksen brillierer i en intim, siddende samba, hvor kroppen bliver til dansens rytme. Alessandro Sousa Pereira og Mark Philip imponerer begge med nærvær og flotte soloer til henholdsvis tamburin og klaver. Og kvinderne leverede kraftpræstationer; Stephanie i stykket "Let me tell

you some facts about pigs" og Linn Fletcher i forestillingens iøjefaldende slutning.

SAMBA rummer mange overraskelser og wow-øjeblikke, som det næsten er synd at afsløre her. Så derfor: Er du open-minded og har lyst til en abstrakt, tankevækkende oplevelse er SAMBA et klart must-see.

Der skal lyde et stort bravo til alle medvirkende på SAMBA. De satte sig selv en svær opgave, der nemt kunne være endt galt. Her er det dog genialt. Forestillingen er veludført, konceptet gennemført, og Uppercut Danseteater gør det, de er allerbedst til. SAMBA er en modig forestilling, der stiller de rette spørgsmål og efterlader én betaget, eftertænksom og rimelig blown away. Det er ikke en af de forestillinger, man sådan lige glemmer. Og tak for det i en tid, hvor kunsten har svære vilkår, og hvor vi alle trænger til at få vendt vores hverdag lidt på hovedet.

By Ida Spedtsberg

Ungt teaterblod

Teateravisen

Svinsk dans og masser af mudder

Uppercut Danseteater byder på globalbekymring og kynisme i sin modige danseforestilling 'Samba. Plejer er død'. En teenageforestilling for voksne.

Svinemennesket stirrer på os fra en hængebro, højt oppe over den runde scene. Det har en muskuløs menneskekrop med bløde bevægelserne og masser af charme. Kun ansigtet er anderledes: Det er svinets ansigt. Trynens og de stikkende øjnes ansigt. Drifternes og overlevelsens olme fjæs.

Så konkret og storslået er billedet af det forrædede menneske i Stephanie Thomasens danseforestilling 'Plejer er død - Samba' for Uppercut Danseteater. Her funkler mennesket på toppen af sin ydeevne. Men her er al udnyttelse af andre tilsyneladende også tilladt, når bare man skruer svinemasken på. Kynismen trives i hvert fald, når svinet styrer dansen.

Den indre svinehund forfører og manipulerer i Uppercut Danseteaters danseforestilling 'Plejer er død'
Photo: Badi Berber

Brutalt budskab

'Samba' er en intens og fascinerende danseforestilling, hvor breakdance møder moderne dans og de latinamerikanske danserytmer. Og en uforudsigelig

kampforestilling, hvor danserne kaster sig ud i manegen og højt op i hængebroens faretruende snore.

Det er også en forestilling, hvor kroppen møder musikken - og hvor den ene danser faktisk viser sig også at være musiker. Den dobbeltbegavede Alexander Skjold Henriksen får det i hvert fald til at gibbe i tilskuerne på stolene rundt om manegen, når han forlader dansegulvet for at slå på tromme eller klimpre på saloonklaver med længselsfuld stemning...

Om 'Samba' går hen over hovedet på de 12-15 årige er ikke umiddelbart til at sige. Men det er klart den mest voksne teenageforestilling, som Uppercut Danseteater nu har på repertoireet – og den mest komprimerede forestilling.

Turbo og søle

'Samba' lægger ikke fingrene imellem. Det er en brutal forestilling med et globalbekymret budskab om verden lige nu – en modig danseforestilling med internationalt potentiale.

Koreografien er sat på turbo. Danserne danser vals. De danser i slowmotion, de bøjer i knæene – og de ser tilskuerne direkte i øjnene. De er pakket ind i rødilla jakkesæt, men det forhindrer dem ikke i at bevæge sig smidigt og aldeles uforudsigeligt. En kobjælde klinger en rytme et sted, mens danseren med svinemasken går rundt og gør sig lækker. 'Svinet' lægger hænderne på sine knæskaller og skubber dem udad, så skuldrene vrider sig i vilde ryk.

Alle de andre aber efter – som om det i sidste ende altid er svinet, der er anfører. Indtil svinet tager sin sveddryppende maske af og giver den videre til det næste såkaldte 'menneske'...

De fire dansere osrer af udholdenhed. Alessandro Sousa Pereira imponerer med sin seje, rytmiske krop. Hans autentiske sambadirren i skuldrene får alle hans bevægelser til at virke organiske. Den unge, svenske danser Linn Fletcher har en anderledes renhed i sit udtryk. Hendes arme og ben adlyder troskyldigt ordre.

Da hun til sidst bliver tvunget med ned i svinestiens mudderbad, er det næsten ikke til at holde ud at se hendes krop blive sølet til. Men sådan er det i denne sambaverden: Selv den uskyldigste går ikke fri af svineriet.

Uforfærdet magtdanser

Mark Philip rammer sprechstallmeisterens veloplagte kynisme, men han viser også breakdanserens anarkistiske trang til oprør. Når han snurrer rundt på hovedet eller skulderen i sine avancerede drejiture, opstår en heftig desperation, som understreger alvoren i danseforestillingens budskab. Hans svinekrop batter tydeligvis for at overleve.

Stephanie Thomasen har gudskelov også givet sig selv en rolle i koreografien, for hun er en højintens danser. Hendes smalle, afklædte

muskelkrop pisker rundt i manegen – og så forstår man, at det faktisk er hende, der har magten. F

or det er hende, der pludselig bryder ud i en verbal forsvarstale for grisen, mens hun taler om tvungne organdonationer fra svin til mennesker. Hun præsterer også en symboltale om kapitalismesvinets udnyttelse af andre, indtil hun spurter videre rundt i cirklen. Uforfærdet.

Uhyggeligt

Oven over den røde scene dingler hængebroen og lokker i Johan Køljkjærs undergangssmukke scenografi. Peter Bodholdt Løkkes lysdesign fokuserer på hænderne, der klamrer sig fast til hængebroens tov. Uhyggeligt og smukt på samme tid.

'Samba. Plejer er død' er en kompleks danseforestilling og et stærkt humanismeopråb – fra det ene svinemenneske til det andet. Med dansere, der generøst stamper sig selv helt ned i svinestien for at vække publikums menneskelighed. Dybt ned i mudderet.

By: Anne Middelboe Christensen
Teateravisen

Danstidningen

En samba for svin eller at være eller ikke være et svin

Koreografen og danseren Stephanie Thomasen, der sammen med Mark Philip siden 2016 har været kunstnerisk leder af Uppercut Danseteater, har skabt en række fine forestillinger til sit dygtige kompagni. Hele tiden formår hun at forny sig, og det gør den 34-årige koreograf også i det nye meget vellykkede værk "Plejer er død – Samba", hvor hun selv er blandt de fem medvirkende.

"Samba" er første værk i trilogien "Plejer er død". Her udforskes rummet imellem os, mens de følgende værker vil udforske rummet omkring os og rummet i os. Trilogien bindes sammen af hovedkarakteren Pig, der i den første forestilling ikke er knyttet til én bestemt danser.

Pig skal i højere grad end gris forstås som svin. For i "Samba" oplever vi vores relation til svinet i de mange betydninger og associationer, som ordet "svin" kan have lige fra gryntende landbrugsdyr og slagtesvin til svinesti og menneskets indre svinehund. En grise- eller svinemaske går på omgang mellem danserne, som i deres bordeaux tøj og habitter og iført masken ser både menneskelige og dyriske ud.

Titlen "Samba" referer til den autentiske brasilianske samba-kultur, hvor musikerne befinder sig i midten med publikum i en cirkel rundt om. I Dansekapellet sidder publikum netop i en cirkel rundt om det blodrøde scenegulv, og karakteristisk for forestillingen er dansernes stærke blikke og kontakt til publikum, så vi virkelig føler en samhørighed.

Stephanie Thomasen har altid været fan af rekvisitter og scenografi, som hun formår at inddrage yderst effektivt i koreografien. Denne gang har Johan Køljkær kreeret den geniale scenografi, der bl.a. består af en gyngende

gangbro tværs over scenegulvet, hvor danserne akrobatisk kan folde sig ud og hæve sig ned og op igennem brædderne.

Men også træstole bliver brugt effektivt, bl.a. i en sekvens der sender tankerne til Ohad Naharins stoledans i "Minus 7", og supersmidigt, sensuelt og dyrisk danser Linn Fletcher en flot solo på og med en stol. Hun er ny i Uppercut Danseteater ligesom den eminente Alessandro Sousa Pereira, der er tidligere danser i Dansk Danseteater og passer perfekt hos Uppercut.

Med seje bevægelser danser Alessandro Sousa Pereira en ekspressiv solo på hængebroen, og ækvilibristisk folder han og Mark Philip sig ud i en duo til rytmer i upbeat-tempo, inden Mark Philip tvinges ud i svinestiens hø og mudder.

Photo: Monty Freddie

Alexander Skjold Henriksen er ikke bare forestillingens musikalske omdrejningspunkt som percussionist. Han kan sandelig også danse. Opfindsomt folder han og Stephanie Thomasen sig ud i en duo med body-percussion.

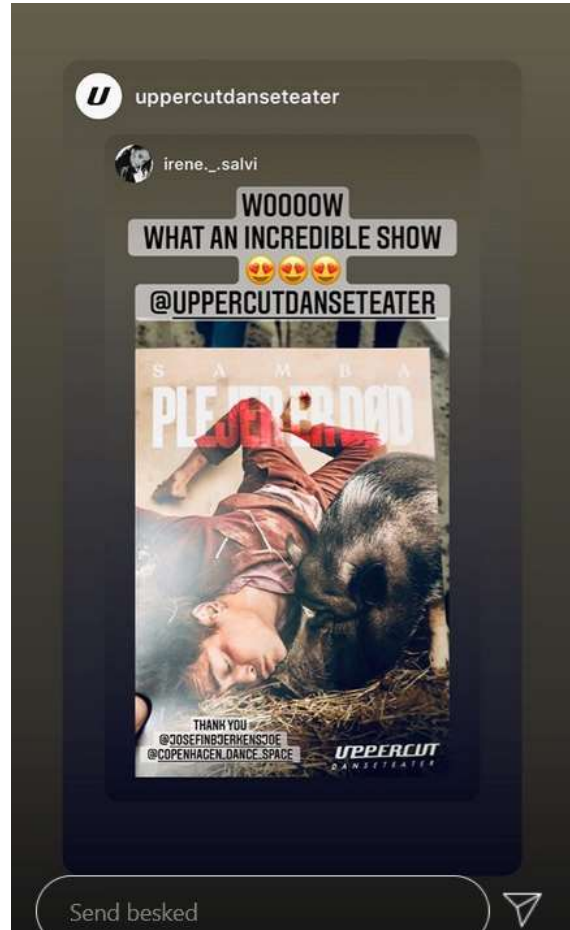
Stephanie Thomasen imponerer også i en solo, hvor hun ikke bare har et stærkt kropsligt udtryk,

men også viser sin evne til at udtrykke sig verbalt, når hun taler om svin som både sociale dyr og griske dominante væsner.

Det er virkelig fem stærke scenekunstnere, man oplever i svinestien i "Samba", hvor magtbalancen hele tiden skifter. Man kan få associationer til både Orwells "Kammerat Napoleon" og Goldings "Fluernes Herre".

På et tidspunkt vil ingen af danserne have svinemasken på. Når Mark Philip står med masken i hånden, kommer man til at tænke på Hamlet med kraniet i hånden, hvor teksten nu passende kunne omskrives til: At være eller ikke være et svin.

By: Vibeke Wern
Danstidningen

UPPERCUT DANSETEATER

